

041

by Emir Sa on Sunday, April 3, 2011 at 10:09pm

Pricala mi mati da je rahmetli babo, jos kao dijete, posjecivao cesto taj gospodski, u prvom susretu pomalo nadmeni grad. Otac ga vodio tako mlada da uci zanat, da sklapa poslove sa trgovcima malena rasta i sitnih ociju, potomcima zidovski prognanika sa pirinejskog poluotoka. Obucen u caksire, on je izazivao pozor prolaznika, narocito djece, malih krlezica koji su ga vukli za rukav i nazivali pogrđnim imenima, aludirajući na njegovo porijeklo i folklor. Iz nekog, meni samom nepoznatog razloga, selekcija moje dječacke podsvijesti ce postedjeti tu pricu zaborava i pohraniti je kao sliku boje gemista u katalog memorije, odjeljak slucajni susreti, broj 041.

Scena druga: grad i ja, pola djecak, pola momak, u izlizanim super riflama. Strepnja mi se uvukla medj trepavice, oci usitnile a grad tek umiven majskom kisom, naspavan, sijaju mokri pločnici kao obrazi. Bezimene ulice, kao djevojke na korzu, mamile me sutke, smjesile se neobicnim akcentom, gostoprilmjivo, i ja ga zavoljeh, taj grad na obroncima dva brezuljka, na obali mutne rijeke, beli Zagreb grad.

Sretali smo se onda s vremena na vrijeme: shopping, exkurzija, ljubav, ponekad iz ciste dosade, bez razloga uvijek kratko i intenzivno. Kao da krocim u san. Budila me iz omamljenosti skripa tramvaja, trzala me crkvena zvona. Na bircuze pala gusta sjeta, zavirim li kroz dim cigareta zapljusne me zamor, frikovi i sokice u transu, koga briga za imidz kad se vinjak toci. Vodila me djevojka, tri dana sam proveo s njom, kroz Kamenita vrata. Davila me struklama, saptala mi nježno da sam divljak bihacanski, podrigujem u bozijoje kuci, bezboznik. Bihacki, kazem a ona poskoci, ucutkuje me poljubcima, ko sam ja da je ispravljam? Znam li ja, zaboga, ko je Krleza? Nobelovac, ne? onda ne znam. Nisam znao ali i sad pamtim grobnu tisinu studentskog doma (u banjaluckom je vise buke u ponoc nego u zagrebackom u podne) koju sam, veseli bosanac, narusio jedne prilike pa me pred zoru izbacili na ulicu, tek da vidim, promrzao, kako grad izranja iz sna. Poslije toga me dugo nije bilo. Otisao sam vlakom ka jugu, pjevuseci himne (pred)zadnje generacije sretnika na dobrom Balkanu, pjesme viteza propustene prilike, fantoma slobode, samozvanog potomka plemena starih Azra. Pjesme kao slikovnice, kao prorocanstva u nejasnim metaforama i pokoji ljubavni roman u stihu.

Zadnjih godina se vidimo na brzinu, ja i grad, kao dva poznanika u prolazu, razmijenimo fraze pristojnosti na ostojanju. Skoro na pragu, ja zastanem pa skrenem ka aerodromu, ne ulazim u grad, cini mi se, ljut je,

varao sam ga sa drugim, jedan seher prekrasni i jedan kamen primorski.
Pa sve mislim, mnogo toga se promijenilo. On se podmladjuje, raste u
sirinu, okicen nekim novim ruhom al` su pjesme iste... i on u njima... a
one u meni. I krocim hrabro preko praga, preklani, da vidim kog vraga
ljudi rade u raljama zivota.

Nedjeljom popodne nema suncane strane u Ilici pa hodam hladom.
Presjecem Trg, sjenka mi duga, ljetni je dan, popnem se do Kaptola,
katedrala mi dodje jos veca, jos ljepsa, valjda se nismo dugo vidjeli. Na
trznici pusto, kao da je vrijeme stalo prije sto godina i kao da ce svakog
casa i moj babo naici, u caksirama, da pazari nesto za puta, daleko je
Bosna. U crkvi pravoslavnoj tiho, pretiho i na trgu cvijeca golubovi,
gladni, hranim ih mrvama, jedu mi iz ruke... dobro je, dobro sam dosao
ovdje opet. Dignem pogled, na uglu preko puta burze, u hladu, brkati
trubadur prede po gitari, slaba mu nafaka danas. Nigdje zive duse,
nogometni dan. I kao da zna sta mi treba, jedan riff, e-mol pa h-dur
sedam i refren...

Duda, zakaj me ne zoves, Duda si zabila moj broj?

Duda, vrag ti mater zemi, Ak` me zoves bil bum tvoji!

Dje me nadje, majstore!